

Stephen
Clarke

Už zase
skáču přes
Merde!

Ani tuto sezónu
se bez této knížky
neobejdete!

Stephen Clarke

**Už zase
skáču přes
Merde!**

PLUS

Přeložil Richard Podaný

Stephen Clarke, Merde Actually
Copyright © Stephen Clarke, 2005
Translation © Richard Podaný, 2008
Illustrations © Jakub Požár, 2008

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02127-0

„Všechno je nejlepší v nejlepším z možných světů.“

Voltaire, Candide

„Peklo, to jsou ti druzí.“

Sartre, S vyloučením veřejnosti

„Pro mě jednou toho Voltaira, pane vrchní.“

Paul West, Už zase skáču přes MERDE!

Autor by rád poděkoval všem, kdo jakkoli – a lhostejno zda záměrně, anebo nevědomky – přispěli k úspěchu jeho podnikání s cyklem MERDE, především pak těm, kdo mu vyhrožovali fyzickým násilím, pokud jim takto nepoděkuje.

Aniž bych je řadil podle stupně násilnosti hrozeb, jsou to: E, L, S, SL, K, K, K, C, LF, SW, AB, CW, EC, B, NH, NB, PF, DL, MTL, VC, BG, IA, AS, ER, LR, CD, JL+V, JR+J, IM, BS, CW, LG, SR, G, M, P, C+P, Y, SM, MB, JR, JS, AZ, S, V, V, F, C, BP, JR, SC, AB, BE, EB, SF, L, N, DC, MD, AP a GC.

Pokud jsem zrovna vás vynechal, je mi to fakt líto. Ozvěte se, pošlu vám knížku a s ní patoliznou omluvu.

Sex na venkově

1

Ztvrdli jsme s Florence čtyřicet kilometrů jižně od Limoges, v kraji Corrèze, téměř přesně uprostřed Francie. Kdybyste na mapu téhle země přibili kolíky chlapa s roztaženými končetinami, ve stylu Leonarda da Vinci, takže by měl pravou ruku v Bretani, levou ve Štrasburku a nohy v Biarritz a v Monaku, tak Corrèze by byl přesně ten flíček, kde by si cvrnknul do kalhot.

Florencina matka má v Corrèze venkovský dům. Chtěli jsme se tam jenom stavit na oběd a pak honem jet dál a dva týdny se poflakovat po jihozápadní Francii.

Jenže to nešlo tak docela podle plánu, takže jsme se brzy pekli na slunci před čerstvě fuknutým autem. A když jsme už asi deset minut čekali na policii nebo odtahováka, položila mi Florence hlavu do klína a vyřkla ta osudná slova.

„Mám dojem, že budeme muset u mámy pár dnů zůstat.“

To ještě samozřejmě nemohla vědět, že se její matku pokusím zabít. Ani já to nevěděl. Chodili jsme spolu stěží dva měsíce – a pokud by se někdo zajímal o můj názor v téhle věci, řekl bych mu, že snaha zamordovat maminku své čerstvé přítelkyně není nejlepší základ pro úspěšný partnerský vztah.

Ostatně to nebyla vůbec moje vina. Může za to ten francouzský řidič.

„Connasse!“ zařval.

Francouzské nadávky jsou tak báječně gramatické, napadlo mě. I v zápalu slovní přestřelky musíte mít na paměti, že výraz pro idiota, „connard“, je třeba opatřit odpovídající ženskou koncovkou.

Ale bylo to od něj naprosto nefér. To já jsem šoféroval, ne Florence. Řval na ni jen proto, že ji měl blíž než mě. A to on zrovna vyrobil v zadních dveřích zbrusu nové káry Florencina táty promáčklinu velkou jako po dopadu menšího asteroidu, takže chyběla jen mikrosekunda, aby udělal podobnou promáčklinu do Florence samotné.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se jí anglicky.

„Oui.“ Vždycky mi odpovídala francouzsky. „Et toi, Paul?“

„Jo, ale asi půjdu a narvu tomu volovi ty značkový tmavý brejle do nosu.“

„Ne, to nesmíš, jsi Angličan. Musíš ukázat flegmónu.“

„Flegmónu?“ Co je tohle za inovaci? To si Francouzi myslí, že my Britové se uklidňujeme vylučováním hnisu? Asi viděli moc céčkových hororů na videu.

„Ano, jste přece flegmatici. Máte chladnou krev.“

Aha, pojetí Angličana coby plaza, tak to už jsme na známější půdě.

„Stejně bych to radši zkusil s těma brejlema, jak hluboko se dostanou.“

Vystoupil jsem z papínkova Renaultu Vel Satis v barvě pruské modři a rychle jsem se osahal, jestli jsou všechny končetiny, kde mají být. V pořádku, auta jela dost pomalu, takže se mi nestalo dohromady nic, jen jsem měl ztuhlou šíji a nejasnou chuť někomu jednu ubalit. Došel jsem k červenému asijskému vozu s pohonem na všechna čtyři kola, který do nás vrazil. Nepraskly mu dokonce ani reflektory.

Za volantem seděl blondák s vlasy jako pochcaná sláma, takový ten teenager po čtyřicítce, a na očích měl páskové brýle tmavé tak, že jsem uvažoval, jestli vůbec vidí oblohu, natož příjíždějící auta. Ten vzor francouzského velkoměstského válečníka se díval, jak jdu k němu, a honem začal hamtat po tlačítku a spouštěl dolů okno, ze kterého na mě hulákal.

„Nejste náhodou slepec?“ zeptal jsem se ho a ukázal jsem na ty brýle. Samozřejmě jsem mu vykal a důvěrnému „toi“ jsem se vyhnul, vždyť jsme nebyli oficiálně představeni.

„Et toi?“ zařval skrz spuštěné okno. Tykání jsem mu odpustil jen na to konto, že je určitě o dobrých dvacet let starší než já. „Říká ti něco la priorité à droite?“

Něco zahuhlal ke své manželce v tričku s límečkem a ke dvěma skejťáckým dětičkám. Všichni se na mě zlostně šklebili. Aby taky ne – tím, že jsem se stal obětí jeho šoférské neschopnosti, jsem jim zpackal časový rozvrh cesty na rodinnou dovolenou. Nejspíš měli v plánu snídat v Burgundsku a poobědvat v Limoges, ale ne nabourat v Corrèze.

„La priorité à droite?“ zopakoval jsem. Nejpitomější, nejnebezpečnější ze zákonů, jaké Západ zná. A ve Francii zákon jasně tvrdí, že auto přijíždějící zprava má přednost. I když si to šinete po čemsi, co vypadá na nejhlavnější silnici široko daleko, pokud na vás ze skryté, maličké odbočky vyletí auto, jehož řidič se neobtěžoval podívat se, jestli někdo nejede, a pobije vám celou rodinu, je to zcela v souladu se zákonem, protože měl přednost zprava. „Na kruhovém objezdu žádná priorité à droite není,“ namítl jsem.

„Na kruhovém objezdu?“ Řidič si poposunul brýle z nosu a rozhlédl se, jako by si až teprve teď všiml velikého, trávou zarostlého ostrůvku hned vedle jeho auta. Také si obhlédl zřetelně kruhovou vozovku vinoucí se kolem ostrůvku a čtyři nebo pět odboček vedoucích do všech stran.

„To je ale merde, tyhle kruhové objezdy,“ zasténal. Vyjádřil tím stanovisko většiny Francouzů, kteří působí dojmem, že nějak nepochopili, k čemu se objezdy staví. Že by proto, aby bylo dost práce pro místní zahradnické firmy? „To je anglická věc, ne?“

„Jasně. Vymysleli jsme je, aby nebylo tolik nehod. Francie má pověst země techniků, tak nás nenapadlo, že vám objezdy budou dělat potíže. Nakonec, umíte dokonce i otevřít ústřice.“ Odvážil jsem se použít žert obsahující to sebevražedně nevyslovitelné slovo „huîtres“, ale byl jsem prostě na koni – a zabralo to.

„Et vous, vous êtes Anglais.“ To se ozvala jeho chlapácká žena, naklonila se ze druhé strany a řvala na mě přes volant. Aspoň že mi vyká. „Vy Angličani ani neumíte jezdit vpravo.“

„Aspoň nějaké vysvětlení – ale co v tom případě váš manžel?“ Sevřela mu rameno a něco mu naléhavým tónem šeptala. Přikývl. Co mu špitla, to mi došlo, až když nastartoval a dal tam zpátečku. Obě auta se od sebe postkoitálně odtrhla jako dva milenci, kteří se

k sobě na chvíli přilepili kůži. Pak se to červené pěkně otočilo a zmizelo tam, odkud přijelo.

Když se řítilo pryč, uložil jsem si do paměti poznávací značku a taky, i když zcela zbytečně, tváře dvou dlouhovlasých kluků, kteří se na mě culili ze zadního okna. Papínek se právě stal společenským vyvrhelem a hrdinou jejich rodinné road movie. Ty mají Francouzi moc rádi. Říkají jim „les ród muvi“.

„Co jsi mu řekl?“ chtěla vědět Florence.

„Nic moc urážlivého. Asi si myslí, že když jsem Angličan, nebudu vědět, jak ho nahlásit.“

„Asi, a kromě toho takhle po obědě měl nejspíš místo půlky krve alkohol,“ dodala.

Přešel jsem k boku auta a obdivoval šrám. Ohavná, červenomodrá modřina, nebylo by to nic moc vážného, ovšem nebýt toho, že náraz prohnul karoserii těsně nad zadním kolem tak, až prorvala pneumatiku, která se právě sípavě loučila se svým krátkým, ale dramatickým životem.

Kolo nemůžu vyměnit, prostě se k němu nedostanu. Budeme si muset zavolat odtahovku.

Dotlačili jsme auto ke krajnici, šli jsme si sednout do vysoké trávy a rozhlíželi jsme se po lánu slunečnic, který se táhl stovky metrů daleko. V životě jsem neviděl tolik slunečnic najednou. Podle mých představ správná slunečnice roste jako vlk samotář a hrdě drží stráž nad zahrádkou u předměstského domku. Zdejší husté řady skoro dvoumetrových květin ale spíš vypadaly, jako když se na Zemi vydila invazní armáda vycmrdlých zelených mimozemšťanů.

„Vážně ti nic není?“ ujišťoval jsem se. „Nepraštila ses do hlavy nebo tak něco?“

„Ne. Ale mohl bys mi namasírovat krk.“ Florence se na mě zářivě usmála a přejela si prstem od ucha až k holému, hladkému rameni vykukujícímu z trička. Když jsme spolu poprvé spali, ohromilo mě, jak neuvěřitelně hladkou má kůži, jako kdyby strávila dětství v kukle plné kokosového mléka. Florence je poloviční Indka, její otec je Tamil ze sopečného francouzského ostrova Réunion nedaleko Madagaskaru, a její tělo je dokonalým spojením francouzské elegance a indické pružnosti.

Odsunula ramínko podprsenky kousek stranou a přitiskla si prsty na sval hned za klíční kostí. „A budeš mi muset dát pusu, někde...“

tady.“ Lehce zasténala, našla citlivé místečko a protočila očička. To všechno znělo náramně slibně. Ovšem až na to její oznámení, že budeme muset zůstat u její maminky.

Asi za půl hodiny dorazil *garagiste*. Když se doslechl, že nehodu způsobilo pařížské auto (tedy vůz, jehož espézetka končí dvojcíslím 75), se sadistickým potěšením sepsal od oleje pokecané prohlášení, v němž potvrdil, že my jsme byli v právu a že ten druhý řidič v rozporu se zákonem ujel z místa činu.

Kromě toho za nás utrousil jedno dvě vlídná slova ke dvěma místním četníkům, kteří přijeli nehodu vyšetřit. Měli na sobě těsné kalhoty a starosvětsky vyhlížející čapky se štítkem a tvářili se zdeptaně. Byla první červencová sobota, den, kdy skrz jejich kraj táhne k jihu valná část obyvatelstva Francie a ještě k tomu početná stáda turistů z ciziny. V autech sedí nachmelení, přehřátí, netrpěliví, bloudící šoféři, kterým lezou na nervy blinkající děti a hroutící se zavazadla a zvonící mobily, jsou jich miliony, řítí se po dálnicích a způsobí v příštích dvou dnech víc nehod, než kolik se jich tu stalo za poslední půlrok. Takže když ti dva mladí četníci zjistili, že jde o prostý případ auta lehce nabouraného řidičem, který pak ujel, jen si vše zběžně poznamenali a hned zase ve své modré dodávce vyšuměli.

Náš příjezd *chez Maman* byl poněkud zklamáním, i když myslím, že v omláceném oranžovém odtahováku tu ještě dceru nikdy přijíždět neviděli.

Florence otevřela bíle natřená vrátka a vešli jsme do liduprázdné zahrady. Vpravo od nás byl přerostlý trávník a několik starých ovocných stromů. Všiml jsem si ptáků, kteří nadšeně odobávali obrovité, jasně červené třešně. Přímo před námi stála velikánská kamenná stodola, která měla podél celého okraje lesklé břidlicové střechy fousy z mechu. Vlevo od nás byl dům, jednopatrová stavba z kamene mléčně béžové barvy, jakou mívá uzrálý sýr Saint Nectaire. Okenice byly natřené břidlicově šedě, aby ladily se střechou, a byly všechny zavřené, zrovna tak jako vchodové dveře.

„Drží siestu,“ zašeptala Florence. „Počkáme, až vstanou.“

Tady měl jeden opravdu pocit, že je až uprostřed kontinentální masy. Sem tam zavanul vítr, ale většinou vzduch držel jako přibitý a miho-

tal se a tetelil na sluníčku. Listí a nižší větve třešně neposkytovaly dost stínu, a tak jsme si zašli do stodoly pro slunečník.

To, že jsme najednou mimo dohled, mi vnuklo nápad.

Florence mi četla myšlenky.

I když asi jí v té telepatii krapet pomohlo, že jsem ji chytil kolem pasu a přitiskl jsem jí obličej do výstřihu.

Vykroučila se mi. „Ne, Paule, to není dobrý nápad. Podívej. Jsou tu jenom haldy dříví a hliněná podlaha. Ce n'est pas pratique.“ Nemáte

taky dojem, že některé holky všechno berou najednou až moc prakticky, jen co je poblíž jejich matka? „Vezmi ten slunečník,“ řekla mi.

„Já přinesu plážovou osušku, ať můžeme ležet na trávě.“ Vykročila k sluncem zalitým dveřím, pak se ale zarazila a ucedila nadávku.

„Co se stalo?“ chtěl jsem vědět.

„Nechali jsme kufry v autě.“

„A merde.“

2

Než jsme stačili najít automechanikovo číslo, vysvětlit mu přes hluk na místě další nehody, co se stalo, a dozvědět se od něj, že naše auto je bezpečně pod zámkem u něj na dvoře, ale že tam rozhodně nehodlá jezdit a zase to odmykat, jen aby z něj vyndal nějaké kufry, začala cosi v domě jevit známky života.

Do zahrady se vyřítíl malý kluk s kaštanovými vlasy a v modrých plavkách. Uviděl nás, jak ležíme pod slunečníkem.

„Flo!“ vypískl.

„To je můj synovec,“ vysvětlila Florence. „Syn mé sestry. Jmenuje se Semen.“ Řekl jsem si, že tady na venkově dávají dětem fakt dost zvláštní jména.

Kluk sebou praštil k nám do trávy, aby svou tetu objal. U toho si mě ale stihl podezřívavě prohlížet. „Je malej,“ prohlásil.

„Semen!“ Florence na něj sykla, jako kdyby se nešetrně dotkl nějaké méj neskutečně odporné tělesné vady. V tu chvíli jsem na to moc nemyslel. Měřím metr osmdesát pět a žádné mindráky s výškou mě netrápí. A na sobě jsem měl plandavé šortky, takže jiných potenciálních nedostatků méj konstituce se ten komentář týkat nemohl.

„Bonjour. Je suis Paul.“ Napřáhl jsem k prckovi ruku. Jeho podezření okamžitě prudce zesílilo.

„On mi nechce dát pusu?“ zeptal se kluk Florence.

„Je Angličan,“ odpověděla.

Tím se ovšem vysvětlilo, proč jsem tak divný, a klučina – který, jak mi mezitím díky zkušenostem s francouzskou výslovností došlo, se jmenoval Simon – obešel tetu a políbil mě na obě tváře.

„Ale je malej, no ne?“ špitl ke Florence.

Varovně mlaskla. „Kde je babička?“

„Eště tluče špačky.“

„Je tu Michel?“ zeptala se Florence. Michel byl její starší bratr, o kterém jsem už něco slyšel, ale ještě mě s ním neseznámila.

„Oui. Ale ten snad nevstane *nikdy*.“

Zašli jsme do kuchyně, dát si něco k pití. Malý Simon poskakoval kolem Florence jako štěně, které dva dny zapomněli venčit. Ale pořád mě u toho po očku pozoroval, jako kdybych se mu chystal ukrást jeho oblíbenou hračku. Zřejmě mu na mě něco dál vadilo.

Po tom ubíjejícím parnu na zahradě byl chlad v kuchyni moc příjemný. Velikánské čtvercové dlaždice na podlaze na dotyk studily. Odšrouboval jsem uzávěr z podsadité láhve Kanterbräu a jedním blaženým douškem jsem do sebe pivo obrátil. Úplně jsem s pozitivem cítil, jak se mi na zátylku kondenzuje pot.

Takže to byl trošinku otrěs, když jsem si sedl k dlouhému jídelnímu stolu a zlomil si obě kolena.

„Aha, vidíš, to jsem ti měla říct,“ vzpomněla si Florence. „Dávej pozor, až si budeš sedat.“

Zase jsem vstal (a zjistil, že kolena nejsou zlámaná, jen promáčknutá jako auto) a prohlédl jsem si stůl.

Byl asi tak tři metry dlouhý, vyrobený z tmavého dřeva, a působil dojmem, že je normálně vysoký. Ale pod jeho poškrábanou deskou byly hluboké zásuvky, které užíraly z místa pro nohy, takže u oběda tu mohl pohodlně sedět leda tak trpaslík vycvičený na hadího muže.

„To je tradiční jídelní stůl z Corrèze,“ vykládala Florence. „Výrobil ho už můj pradědeček, když tenhle dům koupil.“

„Pradědeček neměl nohy?“

„Měl. Ale už nemáme původní židle. Byly hodně nízké.“

„No a nešlo by zkrátit nohy těmhle židlím?“ Pantomimicky jsem tu amputaci znázornil. „Anebo o kus prodloužit nohy stolu?“

„Kdepak, to by maminka neschválila.“

Malý Simon se najednou zase přilípl k Florence jako klíště.

„On nám chce uříznout židle?“ zeptal se zděšeně.

„Ale ne, ne,“ konejšila ho Florence. „To bude dobré, Paule. Brzy se naučíš jíst s nohama otočenýma do strany.“

„Ma chérie!“

Do kuchyně vtrhla nějaká ženština. Na sobě měla hnědý kaftan, kvůli kterému nebylo poznat, jestli je hubená jako slunečník, anebo tělnatá jako ten stůl. Vrhla se po Florence a dala jí po mlaskavé puse na každou tvář. Když se k sobě přimáčkly, všiml jsem si, že Madame Flo starší je pěkně tvarovaná, ovšemže takovým tím uvolněným způsobem padesátiletých žen.

„Maman, je te présente Paul.“

Maman se na mě podívala. Vstal jsem a usmál jsem se s právě tak nefalšovaně vděčným výrazem, jaký by měl každý chlapec mít v záloze pro ženu, z jejíhož lůna vzešla jeho milenka.

Vřele mi úsměv oplátila a pak mi cloumala ramenem, dokud si mě nesnížila dost, aby mě mohla políbit. Usilovně jsem se snažil nevšímat si toho, že objemná ňadra potenciální tchyně mě pleskají někam do žeber.

„Enchanté, Madame. Vous allez bien?“

„Říkej mi Brigitte,“ povýšila mě okamžitě do tykacího stavu. „Qu’il est mignon!“ zasmála se a znovu mě políbila na tvář. Věděl jsem, že mignon znamená roztomilý. I když tímhle výrazem se dá ohodnotit i roztomilost morčete.

Brigitte byla malá a elegantní jako její dcera, ale indického na ní nebylo zhola nic. Vlasy měla sytě rezavé – právě v té barvě, jaká je výsledkem toho, když si čerňovlasé ženy vlasy nabarví, aby zakryly šediny. Sestřižené je měla do rozměrného mikáda. A kůži velice světlou. Ale měla Florencin veselý úsměv a čtverácké oči, a vyzářovalaz ní jakási univerzální láska k lidstvu.

A nemyslím, že by to měl na svědomí jenom Prozac.

Obšťastnili jsme se navzájem velmi zhuštěnými životopisy. Ona pracuje v jednom městě u Tours jako *institutrice*, učitelka na základní škole. Já jsem, či vbrzku budu, hrdý majitel anglické čajovny.

„Ah oui, Maman,“ přerušila nás Florence. „Odešla jsem z práce, budu dělat v tom *salon de thé*.“

„Cože?“

Najednou už jsem až tak mignon nebyl. Bylo mi jasné, že z neškodně exotického přítele jsem rázem zmuťoval ve škodlivý vliv, který přemluvil její nebohou dcerku, aby se vzdala zajištěného místečka. Univerzální láska byla fuč a nahradil ji nefalšovaný nesouhlas.

„Oui, Maman, mon boulot me faisait chier.“ V doslovném překladu to znamená, že Florence její práce „dělala srát“, jako kdyby ideálním stavem při kancelářské práci byla zácpa.

Vysvětlila, že u nich ve firmě lidem vnucují „plan social“, tedy nabízejí každému, kdo odejde, roční plat nebo předčasný důchod. I když francouzská ekonomika zpomaluje, tady zaměstnance málokdy vyhazují na smeták. A tak ona tu nabídku vzala a začala se mnou zakládat čajovnu.

„A co v tom *salon de thé* budeš dělat? Servírku? Kvůli tomu jsi studovala účetnictví?“ V tu chvíli mi Brigitte věnovala malátný úsměv, jako by chtěla naznačit, že určitě netvrdí, že by pro individua mého typu byla její dcera až moc dobrá. I když to rozhodně naznačovala.

„Je to malý podnik, Maman. Budeme dělat všechno. Víš, Paul dělal šéfa marketingu v jedné velké firmě, ale pak odešel a chce si založit vlastní čajovnu.“

Brigitte se opřela o krbovou římsu z nablýskané břidlice a prohlížela si mě: neoholený cizák v tričku, na nohou vyšisované žabky s britskou vlajkou. Nevypadal jsem na šéfa čehokoli, leda snad tak party plážových somráků.

„A to byla francouzská firma?“

„Ano, a předtím dělal v anglické firmě,“ dodala Florence.

„Hmm.“ Brigitte to kdovíproč poněkud uklidnilo. „V Londýně?“

„Ano, Maman, v Londýně.“

„Prý to je nejdražší město na světě.“

„To je, ale naštěstí tomu odpovídají i platy,“ řekl jsem a vyšponoval jsem se do své plné výšky, takže jsem si div nerozbil lebku o krový. Maman došla k ledniče stojící v rohu kuchyně a vzala odtamtud velikánskou sklenici plnou růžové pěny.

„Nedáš si trochu jahodového džusu?“ nabídla.

„Jahodového džusu?“

„Ano, máme jahod tolik, že nevíme, co s nimi. Rozmixuju je, přidám trochu vody a cukru a citronové šťávy – a voilà.“

„Mmm, to bude určitě *délicieux*,“ prohlásil jsem s utkvělou myš-

lenkou, že ta tekutina nejvíc ze všeho připomíná rozmačkaný ovčí mozek.

Posadili jsme se ke stolu, kolena jsme zkroutili ke straně, a pak jsme pili z plných sklenek ten růžový napěněný šlem, který se člověku lepil mezi zuby. U stolu se pohodlně sedělo jenom malému Simonovi. My ostatní tři jsme připomínali Sněhurky skrčené u stolu v trpasličí chaloupce.

„No a kde teda ten *salon de thé* bude?“ zeptala se Brigitte, tónem už jen zcela mírně agresivním.

„Kousek od Champs-Elyseés,“ odpověděl jsem.

„Tam je určitě strašně drahý nájem.“

„Vyjednal jsem slušnou cenu.“

„Kdy otevíráte?“

„Na *rentrée*, prvního září.“

„Ano, Maman, a Nicolas nám kreslil plány. Pamatuješ se na Nicolase?“

„Oui, Nicolas byl moc milý!“ Brigitte to doprovodila dojatým vzdychem.

Začalo mi vrtat hlavou, odkud tak důvěrně zná architekta, který nám dohlíží na přestavbu čajovny. Florence mi řekla, že to je mladý architekt a udělá nám slušnou cenu – takzvanou *prix d'ami* –, protože „je to kluk, se kterým jsem chodila do školy“. Pařížské ženy jsou přímo obklopeny „kluky, se kterými chodily do školy“, protože jen málokterá opustí Paříž kvůli studiu nebo zaměstnání. Klíčová otázka ovšem zní: k čemupak se propracovali, když spolu zahřívají školní lavice? Tenhle Nicolas je docela hezký chlapík, pokud ovšem máte rádi tyhle vyčouhlé, pobledlé umělecké týpky s neomylně dokonalými značkovými obleky a smrtící dávkou sebevědomí.

Bylo docela uklidňující vědět, že máme k ruce dobrého Florencina přítele, který se postará o všechny ty věci, kterých já sám jsem fatálně jazykově neschopen: sežene stavební povolení, udělá rozpočet, nakoupí materiál, stanoví plán práce pro různé stavařské profese. Přesto jsem nemohl dostat z hlavy myšlenky na to, jaké asi milý Nicolas zaujímá místo ve Florencině sexuálním životopisu. Přeci jen je jistý lehký rozdíl mezi tím, když si jako architektka najmete známého, a když dohodíte práci někdejšímu milenci.

Udělal jsem si v duchu poznámku: o víkendů mu musím zavolat a pořádně se ujistit, že hned v pondělí ráno tam naroluje a s sebou

bude mít partu chlapů s perličky, kteří zničí všechny důkazy o tom, že tam ještě nedávno byla prodejna obuvi.

„A byl ten Nicolas hodně velký?“ zajímalo malého Simona.

„Sklapni, Simone,“ usadila ho Brigitte a mě oblažila úsměvem, který měl asi znamenat „toho si nevšímej, takhle blbne vždycky“.

„Vel-kám! Vel-kám!“

To naštěstí nebyl další příspěvek k debatě o velikostech, jen se mě snažil v mém rodném jazyce přivítat Florencin starší bratr Michel, usměvavý chlapík asi tak mého věku a výšky, který se právě cpal dovnitř dveřmi z předsíně.

Stejně jako Florence to byla dokonalá směska francouzské a indické krve: tmavooký elegant s dlouhými končetinami a kůží v barvě bílé kávy. Na rozdíl od sestry měl hodně tělesného ochlupení – zato vlasy mu už plešatěly a on se to snažil maskovat tím, že si je stahoval do krátkého ohonu. Neměl na sobě tričko, takže bylo vidět, že se mu dělá břicho, a šortky měl ještě pomačkanější než já. Vsadil bych se, že v nich spal.

Políbil Florence, pak mi stiskl ruku a se směsí zvědavosti a politování si prohlížel chlapíka, který mu spí se sestrou.

Jedním mávnutím ruky zaplašil nabídku jahodové šťávy a zašel si k lednici pro láhev perlivé vody Badoit. Půlku jí do sebe obrátil a začal zadýchaně supět, protože mu bublinky šly nosem ven.

„Micheli, ta láhev je pro všechny,“ varovala ho Brigitte – a on se zasmál: kluk, který nikdy nemusel moc pozorně poslouchat, co mu rodiče nakazují.

Vylíčili jsme jim s Florence, jakou jsme měli nehodu, načež Brigitte prohlásila, že když tu musíme pár dnů zůstat, aspoň jim pomůžeme. Vypadalo to, že volno v jejím venkovském sídle nebude zrovna volné. V jednom kuse tu hrozilo, že se něco zhroutí, že něco shnije nebo to sežerou škůdci. Ten pocit jsem znal.

Dostal jsem několik možností, čím vyplním svoje první odpoledne v Corrèze. Naneštěstí na seznamu nebyla možnost „zalézt si do pelechu s Florence“. Nabídli mi sklizeň hlávkového salátu, ředkviček, cuket nebo jahod, oškrábávání mechu ze střechy stodoly nebo kopáčské práce.

Už předtím jsem si všiml, že na svahu kousek pod stodolou je veliká, čerstvá jáma.

„Kopete základy na bazén?“ zeptal jsem se.